

[Ole Vig Jensen]

brugbart. Når jeg siger det på den måde, er det, fordi jeg ikke er uenig med fremskridtspartiet i, at der også på det administrative område er behov for forenkling. Skulle forslaget virkeliggøres, som det her er udformet, så ville det betyde et brud på en værdifuld og hævdunden praksis, når det gælder organisering af kommunernes fritidsundervisning. Det ville antaste et meget vigtigt frihedsprincip, som bliver sat højt, tror jeg, i de allerfleste kommuner, og det ville i øvrigt bryde med en folkelig tradition, som det radikale venstre i hvert fald ikke vil medvirke til at bryde.

I øvrigt mener jeg, at hvis forslaget skulle komme til at virke, ville det virke centralistisk, det ville være ufolkeligt, og det ville hæmme den dynamik, som kendetegner den fritidsundervisning, vi kender fra kommunerne. Også af den grund kan vi ikke støtte lovforslaget.

Tinning (VS):

Under den foregående debat var der en ordfører, der udtrykte, at selve det at få nogle synspunkter frem jo altid er af interesse. Det synes jeg det er svært at sige om det foreliggende lovforslag, og jeg skal bare meddele, at VS ikke kan tilslutte sig det.

Steffensen (KrF):

Intentionen er også i dette forslag forenkling, og det er i sig selv noget positivt, at man prøver med den mest enkle form for administration at få tingene til at fungere. Imidlertid har ministeren gjort opmærksom på, at også han har planer om forenkling, når det drejer sig om tilrettelæggelse på det administrative område, og derfor må det naturligvis være rigtigt, at vi venter og ser, hvad det munder ud i, inden vi tager fat på dette forslag.

I øvrigt mener jeg, at forslaget, som det foreligger, ikke kan bruges, idet det efter min opfattelse vil styrke det centralistiske fremfor det modsatte. Jeg mener nok, at kommunerne er i stand til selv at få den folkelige undervisning og fritidsundervisningen til at fungere på den for borgerne mest tilfredsstillende måde. Selvfølgelig må der være nogle overordnede rammer, og dem mener vi ministeren skal fastlægge. Den form, der foreslås her, mener vi ville være ødelæggende for det

folkelige arbejde omkring fritidsundervisningen. Derfor kan vi ikke støtte dette lovforslag, men forenklingsproblematikken i det kan vi måske tage med i ministerens oplæg.

Halvgaard (FP):

Som det fremgår af de ret sparsomme bemærkninger – det vil jeg indrømme – er baggrunden for lovforslaget forenkling, dels ved en koordinering af undervisningstilbuddene, en sammenlægning af tilrettelæggelsesformerne, dels ved en mere forenklet godkendelsesprocedure og ikke mindst ved en bedre økonomisk styring af hele fritidsundervisningen.

På samme måde som vi i forbindelse med styrelsen af folkeskolen foreslår ét organ, skolenævnet, foreslår vi ét organ, fritidsnævnet, til at træffe bestemmelser om alle forhold vedrørende en kommunes fritidsundervisning, vel at mærke den fritidsundervisning, der modtager offentligt tilskud.

Fremskridtspartiet har afgjort en positiv holdning til al fritidsundervisning, og det er forkert, når fru Marianne Bentsen-Pedersen mener, at vi er ude på at knuse alt inden for fritidsundervisningen. Vi ser nødvendigheden af, at borgerne også dygtiggør sig i deres fritid, og vi værdsætter i allerhøjeste grad det arbejde, der gøres og er gjort såvel i den kommunale ungdomsskole som i de forskellige oplysningsforbund, FOF, AOF og LOF, og hvad de hedder alle sammen.

Desværre tror jeg, at mange opfatter fremskridtspartiets indstilling til fritidsundervisningen som negativ, fordi vi på grundlag af vort forslag til et ændret skattesystem, nemlig en nedtrækning af indkomstskatten, har foreslået, at offentlige tilskud til fritidsundervisningen i takt hermed skulle bortfalde. Vi har skønnet, at borgerne så ville få så megen rådighed over deres egen indtægt, at de, der ønskede at deltage i fritidsundervisningen, selv havde mulighed for at betale.

Allerede i 1975, da loven om fritidsundervisning debatteredes her i folketinget, foreslog vi en forenkling og dermed væsentlige besparelser inden for dette område. Nu er det jo sådan, at besparelser i reglen er noget, man ikke gennemfører af lyst, men af nødvendighed. Allerede i 1975 syntes man, at vores økonomiske situation var alvorlig, og da havde vi dog trods alt kun en udlandsgæld på ca. 30 mia. kr. Vi syntes, det var